

KÉT SZONETT

Vers után utá(n)lat

Tudom, mi jön a vers után, *utá(n)lat*,
a nem egészen pontos versszerű
világok sorsa (édent sose vágyhat)
meghasonlás és mind oly egyszerű;

mit homlokunkra sóhajt rá a nyálas
Múza, míg odalenn más keféli,
röhejt hívó felhangjaként a mának
(f)ordítja valaki, félreérti.

Épp csak sejti a csodát, de mást tesz:
jönne bár személyesen a Vátesz
ágaskodó ménjén, zúgva a Földre –

„Már torkunkig torlódnak a poklok!” –
így a dilettáns, hörgése – hortyog.
S az angyali fény itt töretik össze.

Szólíts szelíden

Szeress nagyon és szólíts csak szelíden,
miként a fény a csillag-messzeség
örök éjéből, sötétség s a jég
honán tör át a lélekig: segítsen

dédelgető szód, hullva mélybe itten
míg utam nem lelem vakon, te még
emelj magadhoz így, akár az ég –
botlásommal is, mint maga az Isten.

Kényeztess, ahogy anya gyermekét;
nézd, újra két karom nyújtom feléd,
fényedre éhezõn e síri nászban.

Ily õzõten ne küldj utamra még!
Suttogj egy ringató dalt, mintha rég:
nyughassak szíveden oly nyugovással.

Széki Patka László

szószólamaink

ki szót temet az a
halállal néz farkasszemet

ki szót szül tenmaga
végtelen árvaságába sül

ki szót szaporít másmaga
tükörképébe gzosodik

ki szót hontalanít
hazátlanítja a csendet is

ki szót lassan fölnevel
dajkálgatja az (t)étlenséget

(Veszprém–Budapest, 2003. május 15.)

P.S. (eme délelõtti vonaton lám írtam már egy verset is)

este a teste...

kis őzgida teste
messze szökölt

leste hogy az este
mily holdra borul

alkonyi lángelme
füstölgő fellegekkel

a félelem lanyhuló
reménye elszorul

lehet-e valaha kiút
abból aminek nincs

se eleje se vége a
közepét bárhol ki-

jelölheted mégis csak
hitvány kis görbület

(2000. november 30.)